

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔχοντων παιδικῶν περιοδικῶν οὐγγρικά, ἀληθῆς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ὑπηρεσίας, καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.</p> <p>ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικής δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.</p> <p>*Ἐξέμνητος καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΝΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ</p> <p>Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην αἰουδήτου μηνός.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>*Ὀδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.</p>
---	--	---

Περίοδος Β'—Τόμος 38ος Ἀθήναι 15 Αὐγούστου 1931 Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 37

ΤΟ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΠΟΛΩΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορά ἦταν ἕνας βασιλιάς καὶ μία βασίλισσα, παντρεμένοι τρεῖς χρόνια, χωρὶς νὰ κάμουν κανένα παιδί, καὶ γιὰ τοῦτο ἡ θλίψη τους ἦταν μεγάλη.

Τὸ βασίλειο ἦταν ἀπέραντο, καὶ ὁ βασιλιάς δὲν ἤξερε πάντα τί γινόταν σὺς μακρινὰς ἐπαρχίας. Φοβόταν μήπως οἱ ὑπῆκοοι του εἶχαν παράπονα μετὰ τοὺς κυβερνήτας, καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ ὁ ἑαυτοῦ νὰ δεῖ. Λογάριασε πῶς τὸ ταξίδι του θὰ κρατοῦσε ὀχτὼ ὡς ἐννέα μῆνες. Ὅλο τοῦτο τὸν καιρὸ δὲ θάχε καμμιάν εἰδησὴ ἀπ' τὴν πρωτεύουσά του, γιὰτι δὲν ἤθελε νὰ ξέρουν ποῦ θὰ βρισκεται. Θὰ πῆγαινε ἑξαφνικὰ σὺς ἐπαρχίας καὶ θὰ βλεπε ἑτοι καλύτερα, ἂν οἱ ἐπαρχοὶ ἔκαναν τίμια τὸ καθήκον τους.

Ὁ βασιλιάς ἔκαμε τὸ ταξίδι καθὼς τὸχε ἐπιθυμήσει· ἐξέτασέ τὸ κάθε τι, ἔβαλε τέλος σὲ καταχρήσεις, διόρθωσε ἀδικίας, ἔδωκε σὸν καθένα τὸ δικαίον του. Κατευχαριστημένος, στοὺς ἐννέα μῆνες ἑξαπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν πρωτεύουσά του.

Δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ, σκίζοντας ἕνα κατάξερο κάμπο — ἦταν μέσ' στὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ — ποῦ ἔνοιωσε εἴψα φοβερή. Ἔστειλε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ δοῦνε μήπως βροῦνε νερό.

Πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα ψάξανε παντοῦ ἕνα γόρῳ, καὶ γυρίσανε δίχως νὰ βροῦνε τίποτα.

Ὁ βασιλιάς ἀρχισε τότε νὰ γυρίζῃ ὁ ἑαυτοῦ σὸν κάμπο, μετὰ τὴν ἐλπίδα πῶς σὸ τέλος θὰ βροῦσε καμμιά πηγὴ.

Ἄξαφνα, σ' ἕνα μέρος στεγνὸ, ὅπου ποτὲ δὲ θυμόνταν οἱ ἄνθρωποι νὰ ὑπῆρχε στάλα νερό, ἀντίκρουσ' ἕνα πηγᾶδι. Φαινόνταν ὀλοκαίνουργο καὶ ἦταν ὡς τὰ χεῖλια γεμάτο καθαρὸ νερό· ἕνα ἀσημένιο κύπελλο μετὰ χρυσοῦ χερούλι ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια.

Ὁ βασιλιάς πήδησε ἀπ' τὸ ἄλλογο του, ἀκούμπησε μετὰ ἀριστερὸ χεῖρι σὸν φιλιὰτροῦ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ μετὰ τὸ δεξιὸ θέλησε νὰ

πιᾶσῃ τὸ κύπελλο. Μὰ λὲς καὶ τὸ κύπελλο εἶχε μάτια, λὲς καὶ ἦταν ζωντανό. Ἔκαμ' ἕνα πήδημα σὸν πλάγι καὶ ξανάρχισε νὰ πλέῃ σὸν νερό. Ἄν καὶ λίγο φοβισμένος, ὁ βασιλιάς τὸ κινήγησε, πότε

μετὰ τὸνα χεῖρι, πότε μετὰ τὸ ἄλλο: Ὅσο καὶ ἂν προσπάθησε, δὲν κατάφερε νὰ τὸ πιᾶσῃ. Δοκίμασε ὑστερὰ καὶ μετὰ τὰ δύο χεῖρια· μὰ τὸ κύπελλο ἔκομε βουτιά σὸν φάρι καὶ ξανακάνηκε λίγο πῶς πέρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΗΜΗΝΕΚΑ

* Ἀρραβωνιαστικίᾳ τοῦ κ. Μπέμη που εἶδαμε σὸν προηγούμενο.

— Να ένα κύπελλο, σκέφθηκε ο βασιλιάς, που δεν έννοει να μας εξυπηρετήσει. Πάει καλά, θά βολευτούμε και χωρίς αυτό.

Κι έσκυφε να πιη απ' τὸ πηγάδι. Τὸ νερό ἦταν καθαρό σαν κρύσταλλο και δροσερό σαν πάγος. "Όση ώρα ἔπινε ὁ βασιλιάς, τὰ μακριὰ του γένεια βρεχόνταν στο νερό.

"Αμα ξεδίφασε, θέλησε να ξανασηκωθῆ; μὰ κάτι, δεν ξέρω τί, τὸν κρατούσε απ' τὰ γένια. "Αφού τοῦ κάκου προσπάθησε, φώναξε με θυμό:

— Ποιὸς με κρατᾶ λοιπόν; "Αφησέ με!

— Ποιὸς σὲ κρατᾶ ρωτᾷς; εἶπε μὴ φωνῆ απ' τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ. "Εγὼ ὁ Κοστιέι, βασιλιάς τοῦ Κάτω Κόσμου. Δὲ θά σάψῃσω, πρὶν μου δώσης αὐτὸ που ἔχεις σπῆτι σου, δίχως νὰ ξέρῃς πὸς τῶχεις — αὐτὸ που θά βρῆς στο γυρισμό σου χωρίς νὰ τὸ ἐλπίζῃς.

"Ο βασιλιάς κοίταξε στο πηγάδι: Ἐίδε ἓνα κεφάλι τερατικόμορφο με πράσινα μάτια κι' ἓνα στόμα σχισμένο ὡς ταυτιά. "Ο Κοστιέι κρατούσε τὰ γένια τοῦ βασιλιά με δυὸ πελώριες δαγκάνες καραβίδας, που τίς μεταχειρίζονταν γιὰ χέρια, και γελούσε ἓνα μοχθηρὸ γέλιο.

— Αὐτὸ που ἔχω δίχως νὰ τὸ ξέρω, σκέφθηκε ὁ βασιλιάς, αὐτὸ που δεν ἐλπίζω νὰ βρῶ στο γυρισμό μου, δεν μπορεῖ νάναι πράγμα ἄξιας.

"Υστερα εἶπε δυνατὰ:

— Σοῦ δίνω αὐτὸ που μου γυρεύεις.

Τὸ τέρας ἔσκασε στὰ γέλια, ἔλαμψε σὰ φλόγα και χάθηκε. Μαζὶ του χαθήκανε τὸ πηγάδι, τὸ νερό και τὸ κύπελλο. "Ο βασιλιάς βρέθηκε ξαπλωμένος στο ξερό χῶμα. Σηκώθηκε, πήδησε στάλογό του, ξανάσμιξε τὴ συνοδεία του και τράβηξε τὸ δρόμο του.

"Υστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἔφτασε στὴν πρωτεύουσά του. "Ο λαὸς βγήκε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Μπήκε θριαμβευτικά στὴν ἀλλή τοῦ παλατιοῦ. Στὴν ἐξοδο τὸν περίμενε ἡ βασίλισσα: στὰ χέρια της κρατούσε ἓνα νεογέννητο παιδί ἀποκοιμισμένο.

"Ο βασιλιάς ἀμέσως κατάλαβε, πὸς λίγες μέρες πρὶν απ' τὸν ἐρχομό του, ἡ γυναίκα του ἔφερε στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ ἀγοράκι.

— Νὰ λοιπόν, σκέφθηκε με φρίκη, τί εἶχα δίχως νὰ τὸ ξέρω, τί βρήκα χωρίς νὰ τῶχω ἐλπῖσει. Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά. "Όλοι παραξενεύτηκαν απ' τὰ δάκρυα του, μὰ κανεὶς δεν τόλμησε νὰ ρωτήσῃ τὴν αἰτία. Πῆρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του' με ἀγάπη κοίταξε τὸ ἄθω προσωπάκι του. "Υστερα τῆφερε ὁ ἴδιος στο παλάτι και τὸβαλε στὴν κούνια του.

"Ο βασιλιάς προσπάθησε νὰ πνίξῃ τὴ θλίψη του. Φρόντιζε ὅπως πάντα γιὰ τίς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου του' μὰ ποτὲ

δεν τὸν εἶδαν χαρούμενο καθὼς πρῶτα. Τὸν ἔρωγε ἡ σκέψη πὸς θάρχταν μὴ μὲρα που ὁ Κοστιέι θά τοῦ γύρευε τὸ γιό του.

"Όστόσο οἱ βδομάδες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια, περνοῦσαν και κανεὶς δεν ἐρχόταν νὰ ζητήσῃ τὸ παιδί. "Ο "Ανέλιπτος, τὸ βασιλόπουλο — τούχαν δώσει αὐτὸ τὸ ὄνομα — μεγάλωσε κι' ἔγινε ἑμορφοπαληκάρι. Σιγά-σιγά λίγη χαρὰ φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιά. "Όρες-ὄρες ἔχνοῦσε τί τοῦσε σταθεῖ. Κάποιος ἄλλος ὅμως δεν ἔχνοῦσε.

Μὴ μὲρα που κυνηγοῦσε σὲ κάποιο δάσος τὸ βασιλόπουλο χωρίστηκε απ' τὴ συνοδεία του και πλανήθηκε σ' ἓν' ἄγριο ρουμάνι. "Αξαφνα βγήκε μπροστά του ἓνας ἀπαίσιος γέρος με πράσινα μάτια.

— Βασιλόπουλο "Ανέλιπτε, λέει, μέκαμες νὰ σὲ περιμένω πολὺ καιρό.

— Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου; ρώτησε ὁ νέος.

— Θὰ τὸ μάθῃς σὲ λίγο. Σὰ θά γυρίσης στο παλάτι τοῦ πατέρα σου, χαιρέτα τον ἀπὸ μέρους μου και πὲς του πὸς θάθελα νὰ κανόνισῃ τὸ λογαριασμό που ἔχει μαζί μου. "Αν δὲ νοιαστῆ, θά τὸ μετανοιώσῃ.

Μ' αὐτὲς τίς λέξεις τὸ τέρας χάθηκε. Τὸ βασιλόπουλο ἄφησε τὸ κυνήγι, γύρισε στο παλάτι και διηγήθηκε στὸν πατέρα του αὐτὸ που τοῦτυχε.

"Ο βασιλιάς χλόμιασε και φανέρωσε στὸ βασιλόπουλο τὸ φοβερὸ μυστικό.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, πατέρα μου, ἀπάντησε ὁ νέος και κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ. Θὰ βρῶ τρόπο νὰ κάμω τὸν Κοστιέι ν' ἀπαρνηθῆ τὰ δικαιώματα που ἀπόχτησε πάνω μου με τὸ νὰ σ' ἀπατήσῃ. Θὰ πάω στὴ στιγμή νὰ τὸν βρῶ και θά δοῦμε ἂν κανονίξῃ τὴ μοῖρα μου κατὰ που θέλει ὅπως ὁθεποτε δὲς μου τὴν εὐχή σου γιατί δεν εἶμαι σίγουρος ἂν θά ξαναγυρίσω.

Τὸ βασιλόπουλο φίλησε τρυφερὰ τὸν πατέρα του, ὕστερα τὴ μητέρα του, που δὲ μπορούσε νὰ φύγῃ χωρίς νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν αἰτία. "Ο πατέρας του τοῦδωσε μὴν ἀτσκαλία πανοπλία, ἓνα σπαθί και ἓνα ἄλογο ἢ μητέρα του τοῦ κρέμασε στο λαμό του ἓνα μαλαμματαῖνιο σταυρό. Τὴν τελευταία στιγμή ξαναφιληθήκανε, κλάψανε πολὺ, και τὸ παλληκάρι ξεκίνησε.

* *

Τράβηξε στὴν τύχη, σίγουρος πὸς δὲ θάρχοῦσε νὰ τοῦ βγῆ μπροστά ὁ Κοστιέι. Κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμμα ἔφτασε στὴν ἀκροθαλασσιά κι' εἶδε, πάνω στὴν ἄμμο, δώδεκα φρέματα κοριτσιῶν ἄσπρα σαν τὸ χιόνι. "Όμως ὅσο μακριὰ ἔφτανε ἡ ματιά του, δεν ἔχνοῦσε κανέναν πάνω στο νερό. "Υποψιάστηκε πὸς κάποιο μυστήριο κρυβόταν ἐδῶ και, θέ-

λοντας νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, πῆρε ἓν' ἀπ' τὰ φορέματα, ἄφησε τῆλογό του λαῦτερο στο γειτονικό λιβάδι και κρύφτηκε ἀνάμεσα στὰ καλάμια. "Ενα κοπάδι ἄσπρες πάπιες, που παίζανε στὴ θάλασσα, ἦρθαν στὴν ἀκρογιαλιά. "Εντεκα τρυπώσανε στὲς ἄσπρες ρόμπες, χτυπήσανε τὸ χῶμα με τὸ πόδι τους, κι' ἔγιναν ὁμορφες κοπέλλες, που ἀμέσως πετάξανε. "Η δωδέκατη — ἦταν ἡ νεώτερη — δεν ἀποφάσιζε νὰ βγῆ απ' τὸ νερό: σήκωνε ψηλά τὸν ἄσπρο τῆς λαμό και κοιτούσε παντοῦ ἓνα γύρο. "Αξαφνα εἶδε τὸ γιό τοῦ βασιλιά και τοῦ εἶπε μ' ἀνθρώπινη φωνή:

— Βασιλόπουλο "Ανέλιπτε, δὲς μου πῶς τὸ φορέμά μου και θά σοῦ χρωστῶ μεγάλη χάρη.

Τὸ βασιλόπουλο ἄφησε τὸ φορέμα στὴν ἄμμο, και τραβήχτηκε πὸς πέρα, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ καθόλου τὴν ἄσπρη παπίτσα που θά γινόταν κοπέλλα.

"Όταν μπῆκε στο φορέμά της και πῆρε τὴν ἀνθρώπινη μορφή, ἦρθε νὰ τὸν ξαναβρῆ. "Ηταν ἀπάνταστα ἑμορφη. "Απλωσε τὸ χέρι στο νέο και τοῦ εἶπε με μὴ μελωδική φωνή:

— Σ' εὐχαριστῶ, εὐγενικό βασιλόπουλο, που ἄκουσες τὰ πικρακάλια μου. Εἶμαι ἡ νεώτερη απ' τίς δώδεκα κόρες τοῦ Κοστιέι που βασιλεύει στὸν Κάτω Κόσμο. "Ο πατέρας μου σὲ περιμένει ἀπὸ καιρὸ και εἶναι πολὺ θυρωμένος μαζί σου. "Όμως μὴ φοβάσαι τίποτα και κάμε δ,τι θά σοῦ πῶ. Μόλις θά δῆς τὸν Κοστιέι, πέσε γονατιστὸς και πλησιάσε πὸς με θάρρος, χωρίς νὰ φοβηθῆς απ' τίς φωνές του. τὰ κινήματά του και τίς φοβέρες του. Τί θά γίνῃ ὕστερα, θά τὸ μάθῃς ἀργότερα. Τώρα ἄς πηγαίνουμε.

Χτύπησε με τὸ μικρὸ πόδι της τὸ χῶμα, ἡ γῆ μσανοῖξε και κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ στο βασιλεῖο τοῦ Κάτω κόσμου.

Βρέθηκαν ἴσια στὴν κατοικία τοῦ Κοστιέι: "Ηταν ἓν' ἀστραφτερὸ παλάτι που φωτίζε τὸν Κάτω-κόσμο, καθὼς μᾶς φωτίζει ἔμπας ὁ ἥλιος. Τὸ βασιλόπουλο μπῆκε ἄφοβα στὴ μεγάλη σάλα.

"Ο Κοστιέι καθόταν σὲ θρόνο χρυσὸ και φορούσε στο κεφάλι ἀκριβὸ στέμμα. Τὰ μάτια του λάμπανε σὰ δυὸ σμαράγδια: στὲς ἄκρες τῶν μπράκτων του ἔβλεπες δυὸ πελώριες δαγκάνες καραβίδας. Μόλις τὸν ἀντίκρουσε, ὁ "Ανέλιπτος γονάτισε. Τοῦ κάκου ὁ Κοστιέι ἔβγαξε τρομαχτικὲς φωνές, που ἔκαναν τοῦς θόλους τοῦ παλατιοῦ νὰ τρέμουν.

Τὸ βασιλόπουλο πάντα γονατιστὸ, προχωροῦσε ἐλοένα πρὸς τὸ θρόνο. "Όταν πᾶν δεν ἤθελε παρὰ δυὸ, τρία βήματα νὰ φτάσῃ, ὁ Κοστιέι ξέσπασε σὲ δυνατὸ γέλιο.

— "Εχεις τύχη, τοῦ εἶπε, που κατὰ φερεις και μ' ἔκαμες νὰ γελᾶσω! Σ' ἀφήνω νὰ ζῆσης στο βασιλεῖό μου. "Όμως, πρῶτα πρέπει νὰ κάμῃς τρία πράγ-

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Τῶπα και τῶκαμα. Καὶ σὲ λίγο βρισκόμουν μοκριὰ ἀπὸ τὸ δάσος διου γεννήθηκα κι' ἀπὸ τὸ πατρικό μου σπῆτι που τὸ εἶχα καταστρέψει.

Νὰ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια, δεν εἶχα και μεγάλες τύψεις γι' αὐτὸ. Μὴ τρῦπα ἦταν στο χῶμα: οἱ γονεῖς μου και τ' ἀδέρφια μου μπορούσαν νὰ σκάψουν μὴν ἄλλη και νὰ τρυπώσουν. Οὔτε μαστόρους θά πληρώναν βέβαια, οὔτε φόρους...

"Αμα βρέθηκα μόνος μου, ἡ πρώτη μου φροντίδα ἦταν νὰ πιάσω κι' ἐγὼ ἓνα σπῆτι στὴν ἐσοχή, μὴ φωλιά, ἓνα ἄσουλο. Βρῆκα ἓνα ἔσομο: "Ηταν ἓνα γέρικο δέντρο με κουφάλια. Μοῦ φάνηκε πολὺ κατάλληλο κι' ἀποφάσισα νὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ μέσα. Τί ὁμορφα! Τὸ μέρος ἦταν ψηλὸ κι' εἶχ' ἀπὸ κάτω μου ὅλη τὴν κοιλάδα. Κι' ἀπὸ πάνω μου, τὰ πουλιὰ με τὰ κελαδῆματά τους

θὰ με διασκέδαζαν ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Καλὰ εἶσαι δῶ, Κανελλῆ! εἶπα στὸν ἑαυτό μου. Σὰν ποιητῆς, δεν ἦταν δυνατὸ νὰ βρῆς ὠραιότερη κατοικία. "Αμῆ τί; τὸ ἀνήλιαγο ὑπόγειο τοῦ πατέρα σου;

"Αλλὰ λογάριζα χωρίς τὸν ξενοδόχο — ἢ νὰ πῶ καλύτερα, χωρίς τὸν νοικάρη.

Γιατὶ στο δέντρο που εἶχα διαλέξει, κατοικοῦσε ἡ κυρὰ-Μαριώ, μὴ γριά, πονηρὰ κακίστρα ἄλσπου, που γύριζε ἔξω ὅλη τὴν ἡμέρα και σχεδὸν ὅλη τὴ νύχτα, κι' ἐρχόταν μετὰ τὰ μεσάνυχτα, χορτασμένη, γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

— Μπαρὲ κατσούρα! μοῦ φώναζε με τρομερὴ φωνή μόλις με εἶδε: ποιὸς σ' ἔμαθε νὰ πλῶνῃς τὴν κάπα σου σὲ ἔνα σπῆτι; "Εξω γρηγόρα!

Φοβήθηκα τόσο πολὺ που, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, μετάνοιωσα γιὰ μὴ στιγμή που ἄφησα τὸ σπῆτι μου γιὰ νὰ ζῆσω μονάχος. "Όστόσο τίς εἶπα:

— Μὰ πληρώνεις νοῖκι;

— Αὐθάδικο! τώρα νὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ ἂν πληρώνω ἢ δεν πληρώνω!

Και χύμηξε. Εὐτυχῶς τὰ ποδαράκια μου ἦταν γερά και γρηγόρα. Δεν χάνω λοιπόν καιρὸ και σκαρφαλώνω ἀπάνω στο δέντρο. "Η κυρὰ Μαριώ δεν μπορούσε νὰ μεφιάσῃ. Καὶ ξαπλώθηκα ὅπως μπόρεσα σ' ἓνα χοντρὸ κλαδί και προσπάθησα νὰ κοιμηθῶ.

"Αλλὰ μόνο τὸ ἓνα μου μάτι ἐκλεισα λίγο. Τάλλο τῶχα ἀνοιχτό, γιατί καταλάβαινα πὸς ἡ κυρὰ-Μαριώ με φύλαγε ἀπὸ κάτω ἄγρυπνη.

"Ισως περίμενε νὰποκοιμηθῶ στο κλαδί μου και νὰ πῶσω χάμω. "Ισως λογάριζε νὰ βρῆ κανένα τρόπο γιὰ ν' ἀνεβῆ κι' αὐτῆ, νὰ με βοῆ κοιμισμένο και νὰ με φάῃ.

"Ετσι ἀνήσυχτα και φοβισμένα πέρασα τὴ νύχτα μου.

Τὸ πρωί, ἀπελπισμένη πᾶ ἀπὸ μένα, ἡ κυρὰ-Μαριώ χάθηκε. Καὶ τότε μόνο τόλμησα νὰ κατεβῶ απ' τὸ δέντρο.

(Ἄκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΩ

(Τὸ τέλος στο ἐρχόμενο)
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΙΟΥΑΝΗΣ

ΕΙΚΟΝΑ

Σταλαγματιά, σταλαγματιά τὸ κρυσταλόχο νερό, πέφτει στὴ γούβα που ἔφτιαξε μονάχο. Καὶ κάτω ἡ θάλασσα ἢ πλατεία σμίγει στο κῆμα τὸ ἄμυρὸ διαμάντια που κυλῶνε ἀπὸ τὸ βράχο.

ΔΙΑΛΕΧΤΗ Ι. ΖΕΥΓΛΑΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ (*)

«Όταν ήμουν φοιτητής στη Μόσχα— διηγείται ο Τολστόϊ, — ήθελα να είμαι «comme il faut», «καθώς πρέπει». Γι' αυτό προσπαθούσα να μιλώ καλά τα γαλλικά, χωρίς λάθη. Νά έχω μακρὰ νύχια και καλοκομμένα. Νά είμαι καλοντυμένος. Νά χαιρετώ με χάρη, να μιλώ νόστιμα και να φαίνομαι αδιάφορος και αηδιασμένος από τη ζωή.

Εδίδασκα γαλλικά μυθιστορήματα που μ' άρεσαν πολύ, και προσπαθούσα να θυμηθώ τα λόγια τους: «Ήθελα να μοιάσω με τους ήρωες που περιγράφαν. Μ' άρεσε πολύ και η μουσική. Ήπιγαινα λοιπόν συχνά με την αδερφή μου και τις φίλες της κι' άκουα που έπαιζαν πιάνο.

Ήπιγαινα και στον κόσμο. Δισκέδαζα...

Μονάχα δεν έμελετούσα τα μαθήματα του Πανεπιστημίου, Άλλοίμονο! στο τέλος του χρόνου απέτυχα στις εξετάσεις...

Αναγκάστηκα τότε να έγγραφω σε άλλη σχολή, στα Νομικά, για να μη ντροπιασθώ, μένοντας στην ίδια τάξη».

Τρία χρόνια πέρασε ο Τολστόϊ ζώντας έτσι στη Μόσχα. Ήφοιτοόσε στο Πανεπιστήμιο, έπιγαινα στον κόσμο και δισκεδάζε.

Σιγά σιγά όμως του γεννιόταν μέσα του ή επιθυμία να γυρίσει πάλι στο χτήμα του πατέρα του. Τόν κόσμο που αναναστρεφόταν, δεν τον έθαύμαζα πιά.

Ήξερε τί κρόβουν κάτω από τους καλούς τρόπους και τα γυαλιστερά νύχια αυτοί οι άνθρωποι. Δεν έπίστευε πιά πως ήταν εύκολο να σταματήση τις κακές πράξεις των άλλων και να σώση τους δυστυχισμένους. Αυτό τδ έβλεπε τώρα δυσκολώτατο κι' απελπιστότατο. Μήπως πολλές φορές κι' αυτές ο ίδιος δεν παρασύρθηκε κι' έκανε δε, τι κατηγορούσε τους άλλους;

Καθημερινά δυνάμωνε μέσα του ή απόφαση να φύγη μακρὰ από τον κόσμο αυτό. Νά ζήση στην έξοχή.

«Είναι καθήκον μου, έγγραφε εκείνον τον καιρό στη θεία του, ν' άφιερωθώ σ' αυτές τις έφτακόσιες ψυχές. Νά προσπαθήσω να τους κάνω ευτυχισμένους. Δεν είναι ντροπή να τους αφήνω στα χέρια των έπιστατών που τους βασανίζουν;

Αισθάνομαι πως μπορώ να γίνω ένας καλός ιδιοκτήτης και ότι γι' αυτό δε μου χρειάζεται το δίπλωμα του Πανεπιστημίου».

Έγύρισε λοιπόν στο χτήμα του. Έκανόνισε τί είχε να κάνει κάθε ώρα και κάθε ημέρα. Προσπαθούσε να βοηθή

τους χωρικούς. Την Κυριακή έπήγαινε στα σπίτια τους. Σ' άλλον για να ίδη σε τί είχε κατάσταση βρίσκεται το σπιτικό του. Άλλου για να μιλήση τόν γιό που δεν εργάζεται και ζή από την εργασία της γριάς μάνας του. Άλλου για να συμπιλιώση μια νύφη με την πεθερά της.

Παρατήρησε όμως πως ούτε στο χωριό του ήτον εύκολο να κάνει το καλό. Οί χωρικοί δυσπιστούσαν. Δεν έπίστευαν στην καλή του θέληση. Ένόμιζαν πως κάποιο κακό σκοπό έκρυβε τδ ενδιαφέρο του. Ήταν πιά προχωρημένοι στην ηλικία, και επειδή ήταν αγράμματοι και κατατακτικόμενοι από τη δουλειά, ήτον πολύ δύσκολο ν' αλλάξουν, να καλυτερέψουν.

Ύστερα έβλεπαν τόν κύριό τους τόσο νέο, τόσο ανίδεο από τη ζωή των χωρικών! Πώς να τού έχουν έμπιστοσύνη;...

Μά ούτε ο Τολστόϊ καταλάβαινε καλά τους χωρικούς. Άρχοντόπουλο αυτός, δε μπορούσε να νοιώση τα βάσανα και τδς πόνους τους. Νόμιζε πως μπορούσαν αλλά δεν ήθελαν να διορθωθούν.

Άλλα τρία χρόνια πέρασαν έτσι. Ο Τολστόϊ άρρώστησε από τη στενοχώρια του. Ευτυχώς ο αδερφός του ο Βλαδίμηρος, που ήταν άξιωματικός στέν Βασικασο, τόν έπήγαινε κοντά του. Κατατάχτηκε κι' αυτός στο στρατό κι' έγινε άξιωματικός.

Ζούσε εύχαριστημένος στέν Καύκασο. Έθαύμαζε πολύ την θραία φύση κι' άρχισε να έννοη την ψυχή των άπλων ανθρώπων, των χωρικών και των στρατιωτών.

Τόν καιρό εκείνο στη Ρωσία ήταν πόλεμος. Ο Τολστόϊ έλαβε μέρος σε πολλές μάχες κι' έπολέμησε παληκαρία κι' έπληγώθηκε μάλιστα.

Στέν πόλεμο έθαύμασε τούς Ρώσους στρατιώτες. Τί γενναίοι που ήταν! Ύπόφεραν πολλά, χωρίς να παραπονιούνται.

Έγγραφε από τις περιπέτειές του αυτές τόσο θαυμάσια βιβλία ώστε έγινε μονομιάς δεξασμένος. Όλοι ήξεραν τδ δνομά του και μιλούσαν γι' αυτόν.

Σε λίγο πήρε γυναίκα τη δεύτερη κόρη ενός γιατρού, τή Σοφία. Έζησαν μαζί ευτυχισμένοι για πολλά χρόνια κι' απόχτησαν δεκατρία παιδιά. Άπ' αυτά τούς έζησαν τά έννιά, τέσσαρα κορίτσια και πέντε αγόρια.

Όσο τά παιδιά τους ήταν μικρά, ζούσαν στο χτήμα τους. Τώρα ο Τολστόϊ είχε μεγαλύτερη πείρα και μπορούσε να βοηθή τούς χωρικούς καλύτερα.

Άμα όμως έμεγάλωσαν τά παιδιά τους κι' ήρθε ο καιρός να μάθουν γράμματα, άφησαν τδ χτήμα κι' έπήγαν στη Μόσχα.

Έκει ο Τολστόϊ έγύρισε κάποτε τις φτωχικές συνοικίες κι' είδε τη μεγάλη

δυστυχία τού κοσμάκη. Ήρθε πίσω στο σπίτι του κι' έκλαψε έλο τδ βράδυ άπελισμένος. Τόσο καλό είχε λυπηθεί. Προσπάτησε να καλύτερέψη τά πράματα. Έξακολουθούσε να γράφη βιβλία για να κάνει και τούς άλλους να νοιώσουν την κατάσταση και να λυπηθούν.

Στέν κόσμο άρεσαν πολύ τά βιβλία του. Όλοι τά έδίδασκαν. Άπό την άκρη τού κόσμου έρχόταν να γνωρίσουν τδ μεγάλο συγγραφέα και να τόν θαυμάσουν. Κι' όμως ο Τολστόϊ δεν ήταν ευτυχισμένος. Όσο περνούσαν τά χρόνια, τόσο και πιδ πολύ στενοχωριόταν. Έβλεπε πόσο βαθιά ριζωμένη ήταν ή κακία σε πολλούς ανθρώπους. Έβλεπε πόσο άτελείωτη ήταν ή κακομοιρία των φτωχών. Πονούσε για όλα αυτά κι' άδιάκοπα έγγραφε. Τά πράγματα δεν άλλαζαν τόσο γρήγορα όσο ή καρδιά του τδ επιθυμούσε.

Η ζωή στη Μόσχα τού είχε γίνει πάλι άνυπόφορη. Δεν μπορούσε τά ζή ανάμεσα σε τσση ύποκρισία και κακία. Έφυγε πάλι. Γύρισε πεζός στο χτήμα του, στην Ίστανία Πολιάνα.

Αποχαιρέτησε για πάντα την παλιά του ζωή τής πολυτέλειας και τού κόσμου. Φόρεσε χωρικά φορέματα και κάθε μέρα πήγαινε στο χωράφι και βοηθούσε τούς χωρικούς στη δουλειά τους. Έραβε μόνος τις μπότες του. Άρχισε να τρώγη απλά φαγητά, πρδ πάντων χόρτα και όπωρικά. Έπαψε να πίνη και να καπνίζη.

Άρχισε μια καινούργια ζωή θεμελιωμένη άπάνω στην εργασία και στην αγάπη.

Οί χωρικοί τόν αγαπούσαν τώρα που τόν έβλεπαν σε τέτοια ηλικία να εργάζεται μαζί τους. Έρχονταν συχνά να τόν εύρουν και να τού ζητήσουν τη συμβουλή του. Συχνά τόν έρωτοούσαν πως πρέπει να ζουν.

«Ν' αγαπάτε ο ένας τόν άλλον», τούς έλεγε ο Τολστόϊ, «Νά μην ανταποδίδετε τδ κακό και να εργάζεστε. Έγώ σ' αυτά βρήκα την ευτυχία μου, και σεις μονάχα σ' αυτά θά τή βρήτε».

ΑΝ...

«Αν τ' άστρα κέφτανε καιμιά φορά στη γή, Κι' αν τά λουλούδια άνέβαιναν στα ουράνια Ο ούρανός θά μοσχοβόλαε κάθε αύγη Κι' ή γή θά νάλαμπε από φως και περηφάνεια!

Όμως οί άγγέλοι πούχουνε φτερά, Για να μαζέψουν τ' άστρα τους θάρθουνε, Μά έμεις θά βλέπουμε μονάχα συμφορά: Τά λουλούδια μας στα ψηλά ν' άνθούνη... (Άπό τ' Άγγλικό) ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

Ο ΤΑΣΟΣ ΣΤΗΝ ΦΑΡΟΒΑΡΚΑ

«Στην ή μου γνώση νά σ' είχε πάντα...» (Καϊκή παραμύθια)

Στην άκροθαλασσιά, ο Μίμης, κι' ο Τάσος, έυπόλητοι κι' οι δυό, βουτοθν τά πόδια τους στα νερά. Κι' ή αλήθεια είναι πως στην άρχη τούς άρεσε πολύ, αλλά τώρα, επειδή είναι πολλή ώρα που βάζαζε αυτό, άρχίζουν να τδ βαρούνται. Πρέπει κάτι άλλο να κάνουνε πιά. Σάν τι ήμωσ; Χμ, έδω είν' ο κομπος! Νά χτίσουν φούρους με την άμμο; Ήψ! Σπουδαίο παιχνίδι! Φούρους χτίζουμε τά μωρά μόνο.

— Δεν πάμε να σκαρφαλώσουμε στο μώλο, να ποίμε κανένα τραγούδι; λέει άξαφνα ο Μίμης. Αυτό είναι τδ καλύτερο

— Όχι. Άλλά ξέρεις τί να κάνουμε; — Τι; — Βλέπεις την φαρόβαρκα τού κύρ-Μανώλη εκεί δά;

— Τη βλέπω, ε, και; — Νά να πάμε στην φαρόβαρκα λέω.

— Στην φαρόβαρκα; Μά πρέπει νδ κολυμπήσουμε για να πάμε στην φαρόβαρκα. Δε βλέπεις που ο άέρας την έχει τραθήξει σ' ανοιχτά; Ξέρεις κολύμπι;

— Όχι. — Ούτ' έγώ. — Ε, τότε;

— Μά νά, δεν έχουμε ανάγκη να κολυμπήσουμε. Θα κρεμαστούμε από τδ σκοινί που την έχουν δεμένη, και θά πάμε.

— Καταλαβαίνω... Και θά γυρίσουμε με τόν ίδιο τρόπο πάλι;

— Ναι... Καλή δεν είναι ή ιδέα μου; — Καλή... αλλά αν...

— Τι αν;

— Α, τίποτα... Νά, ήθελα να πω πως έγώ μιά φορά δεν έρχομαι ούτε έτσι στην φαρόβαρκα. Άν θές να πάς μόνος σου, πήγαινε.

Κι' ο Μίμης χαμογέλασε με πονηρία. Ο Τάσος σά να κατέλαβε πως κάτι έσημαινέ αυτό. Έτσι ο ένθουσιασμός του κόπηκε λίγο.

— Γιατί δε θάρθης; Φοβάσαι; — Όχι, όχι. Άλλά έτσι τελοσπάντων, δε θέλω. Πως τδ λένε; Έμένα μ' άρεσει καλύτερα να κάθουμαι στο μώλο και να τραγουδάω.

— Έγώ θά πάω. Μά γιατί είσαι έτσι κουτός μερικές φορές;

Ο Μίμης χαμογέλασε με τόν ίδιο τρόπο. Σά να λέγε: Θα τδ δούμε ποιός είναι ο έξυπνος, μη βιάζεσαι!

Ο Τάσος δε, τι είπα τδ έκανε. Κρεμάστηκε από τη μπαρούμα, που είχε τεντώσει γερά, γιατί ο άέρας έσπρωχνε σ' ανοιχτά την φαρόβαρκα, και σε λίγη ώρα βρισκότανε καί. Ο Μίμης, την

Ίδια στιγμή, σκαρφάλωνε στο μώλο. — Νά δής τί ώραία που είναι δώ! τού φώναζε ο Τάσος άπ' την φαρόβαρκα. Ο Μίμης δε μίλησε. Άρχισε τδ τραγούδι μόνο. Κι' ο Τάσος, που θρονιάστηκε στην πλωρή της φαρόβαρκας, σά δεν είχε τί άλλο να κάνει, τόν έσιγοντάριζε άπ' τη θάλασσα:

... Βάρκα που πάς γιαλό - γιαλό...

Άλλά με τδ τραγούδι ή ώρα πέρασε. Και στέ διαστήμα αυτό, ο άέρας γύρισε τώρα την έσπρωχνε πρδς τ' άκρογιάλι την φαρόβαρκα. Έτσι, χωρίς να τδ πάρη μυρωδιά ο Τάσος, ή μπαρούμα χαλάρισε και στη μέση βούτηξε στο νερό. Μάλιστα ο Τάσος τδ είδε αυτό, τάχασε. Χλώμιασε κι' έβγαλε τά κλάμματα: πως θά γύριζε στην άκρογιάλια; ή μπαρούμα δεν τόν ώφελούσε σε τίποτα πιά...

Γιατί άφου βουτούσε στο νερό, έπρεπε να κολυμπήση; μά ήξερε κολύμπι; Τι θά γινόταν λοιπόν;

— Έεεε... Μίμη!

— Μίλησες;

Τώρα καταλάβαινε ο Τάσος γιατί ο Μίμης χαμογέλουσε με πονηρία, όταν τόν ρωτούσε αν ήκ πήγαινε κι' αυτός στην φαρόβαρκα.

— Βλέπεις τα; Μην κλαίς όμως... Θα πάω να φέρω τόν αδερφό μου, για να τραθήξουμε μαζί τη μπαρούμα, να τεντώση, κι' έτσι γυρίζεις... Περίμενε μασ!

Μπορεί να κάνει κι' αλλιώς; Θα τούς περιμένη.

Ο ΓΕΡΟ - ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Μιά μέρα, βρισκόμενος στα Θεραπειά και θέλοντας να περάσω στην άντικρινή άχθη τού Βοσπόρου, πήγα να διαλέξω μιά βάρκα μέσα σ' όλες αυτές που περιμεναν.

Όλος δημορφές, φρεσκοβαμμένες και μ' ένα νέο και γερό παληκάρι για βαρκάρη τους. Μόνον αυτή που ήταν ή σειρά της, φαινότανε σαν φτωχή συγγένισα κοντά στις άλλες. Άντι για βελουδένια μαξιλάρια, είχε απλά μαξιλαράκια από πολύχρωμο τσίτι, περιποιημένα όμως.

Άλλά τόσο παλιά, και μ' ένα τόσο γέρο και φτωχοντυμένο βαρκάρη, που άπτότομα σχεδόν την έδιωξα κι' έγνεφα στη διπλανή, μιά φρεσκοβαμμένη καινούργια βάρκα να πλησιάση.

Την ώρα που παραμέρισε για να κάνει τόπο στην άλλη, τότε μόνο είδα με πόση προσοχή ήταν μενταρισμένα τά φτωχά μαξιλαράκια. Από καιμιά γριούλα, τη γυναίκα τού γέρου χωρίς άλλο, για να μην φαίνεται τόσο φτωχή και παλιά ή βάρκα τους και διώχνει τούς πελάτες.

Την ίδια στιγμή, συναντήθηκε τδ

βλέμμα μου με τδ βλέμμα τού φτωχού βαρκάρη, ένα πονεμένο βλέμμα, γεμάτο έγκαρτέρηση και παράπονο.

Και τότε, τότε μόνο, ένιωσα μιά δυνατή λύπη να σφιγγη την ψυχή μου, που δεν μ' άφησε όλη την ημέρα.

Συλλογίστηκα να πάω την επομένη, να διαλέξω τη βάρκα ανάμεσα άπ' όλες τις άλλες, να τόν συγχαρώ για τδ γοδστο των φτωχών του στολιδιών και να παίρνω αυτή κάθε φορά που θά είχα ανάγκη από βάρκα.

Άλλά, ούτε την επομένη, ούτε όλες τις άλλες ημέρες, μ' όλες μου τις προσπάθειες, μπόρεσα να τόν ξαναβρώ.

Άπό τότε, μη σάς φανεί παράξενο, άπ' όλες τις κακές πράξεις της ζωής μου, καιμιά δε μ' άφησε τόσο πικρές τύψεις, όσο ή προσβολή πουάκανα στο γέρο-βαρκάρη και στη φτωχή, με τόσο περιποιημένη βάρκα του.

(Pierre Loti) B. K. M.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΒΕΖΙΡΗ

Ο Σουλτάνος άποφάσισε κάποτε να κάνει ένα γλέντι: ήθελε λοιπόν πολύ έξυπνο γελωτοποιό. Έμαθε πως ο Βεζύρης του είχε ένα τέτοιο, και τού λέει:

— Απόψε θά μου στείλης τδ γελωτοποιό σου και θά τού πής ν' αναπτύξη όλη του την έξυπνάδα για να μές διασκεδάση.

— Εύχαριστώ, τού άποκρίθηκε ο Βεζύρης, και πήγε να συναντήση τδ γελωτοποιό τού και να τού δώση τις προπούμενες οδηγίες.

— Άκουσε, τού λέει, θά πάς απόψε στο καλάτι τού Σουλτάνου και θά καταβάλλης όλες σου τις προσπάθειες για να γελάση ή επίσημη παρέα. Πρόσεχε όμως μην κάμης λόγο καθόλου για πληρωμή, τάκους;

— Πέκει, εφέντημ!

Όταν ήρθε ή ώρα, ο γελωτοποιός πήγε στο καλάτι, και πραγματικώς, με τά έξυπνα άστειά του έκαμε τδ Σουλτάνο και την παρέα του να ξεκαρδιστούν άπ' τά γέλια.

Όταν όμως έφευγε, περίμενε πως θά πάρη την άμοιβή του, μά ο Σουλτάνος δεν τούδωσε τίποτε.

Ο γελωτοποιός, μόλις πήγε κοντά στην πόρτα της σάλας για να βγη έξω, γύρισε πίσω και λέει τού Σουλτάνου:

— Ο άφεντικός μου, στέλνοντάς με έδω, μου είπε να μην κάνω λόγο για χρήματα: μήπως σάς είπε και σάς τά ίδια;

Ο Σουλτάνος εύχαριστήθηκε πολύ για την τελευταία αυτήν έξυπνάδα τού γελωτοποιού και τόν άντάμειψε πλουσιοπάροχα.

(*) 18α και φύλλο 33.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Οχι όμως και τόσο γρήγορα, ώστε οι διαβάτες της γέφυρας “Οστερλίτς να μὴν προφθάσουν να δουν ένα ναύτη με ξύλινο πόδι να πέφτη ανάσκελα, κι ένα παιδί που κρατώντας το τιμόνι, φώναζε: — “Ένα γάντζο, ένα γάντζο!

“Η «Ψαρία-Νιθερναίζα» βρισκόταν κάτω απ’ τή γέφυρα. “Υστερα αίστάνθησαν τὸν ἀέρα να γίνεται δροσερότερος, ὅπως τὸν αἰσθάνεται κανείς όταν βγαίνει ἀπὸ ένα σκοτεινὸ ὑπόγειο, ἀκούσαν ἀτέλειωτα ζήτω, μπράβο, καὶ τὸ καράβι σταμάτησε.

Οἱ νεοκράτες εἶχαν κατορθώσει να ρίξουν ένα γάντζο στὴν πλώρη, να τραβήξουν τὸ καράβι στὴν προκυμαία, καὶ νὰ τὸ δέσουν μ’ ένα παλαμάρι.

Τὴ ἀπερίγραπτη χαρὰ ποὺ αἰστάνθησαν τὸ ἴδιο βράδυ, δταν βρέθηκαν ὅλοι στὸ τραπέζι τοῦ ἴδιου καραβιοῦ, καλοδεμένου ἔμως αὐτὴ τῆ φορά, μὲ τὸ μικρὸ ἤρωα καθισμένον στὴν τιμητικὴ θέση τοῦ καπετάνιου!

Δὲν εἶχαν καὶ πολλὴ ὄρεξη, ὕστερα ἀπ’ τὴ φοβερὴ συγκίνηση ποὺ εἶχαν δοκιμάσει, ἀλλὰ ἦταν ὅλοι εὐθυμοί, ὅπως εἶναι κανεὶς ὕστερα ἀπὸ ένα μεγάλο κίνδυνο ποὺ πέρασε.

Μιὰ στιγμή ὁ μπάρμπα Λουδὼ ἐκλείσει τὸ μάτι φιθυρίζοντας στὴ γυναίκα του:

— Χμ, τί λές, σὺν καλὰ δὲν κάναμε ποὺ δὲν τὸ πήγαμε πίσω στὴν ἀστυνομία;

Φαίνονταν ὅλοι τόσο εὐτυχημένοι ποὺ θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν οἱ πῶς εὐτυχημένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, πὼς ἢ «Ψαρία-Νιθερναίζα», τὸ παλιοκάραβο, δὲν

εἶχε καμμιά τρύπα, ἢ πὼς τοὺς εἶχε πέσει ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ μεγάλου λαχείου.

“Ὁ ἀγαθὸς ναυτικὸς χτυποῦσε τὸ Γεώργιο στὸν ὦμο, — ἕνας τρόπος κι’ αὐτὸς γὰρ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ἀγάπη του.

— Ὅστε κι’ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν θὰ τὰ κατὰφερνα καλύτερα, ἔλεγε.

Δεκαπέντε ὀλόκληρες ἡμέρες δὲν ἐπαφε νὰ διηγείται, σ’ ὅποιον ἐβρισκε, τὰ κατορθώματα τοῦ μικροῦ ἤρωα.

“Ἐντωμεταξὺ τὰ νερά τοῦ Σηκουάνα χαμήλωναν καὶ πλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ ἐπρεπε νὰ ξαναφύγουν γιὰ ξυλεία.

“Ἐνα πρωτὶ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Γεώργιος βοήθησε τὸ μπάρμπα Λουδὼ στὸ σφύγγαρισμα τοῦ καταστρώματος, ὁ ταχυδρόμος τοὺς ἔφερε ἕνα γράμμα σφραγισμένο μὲ βουλοκέρι.

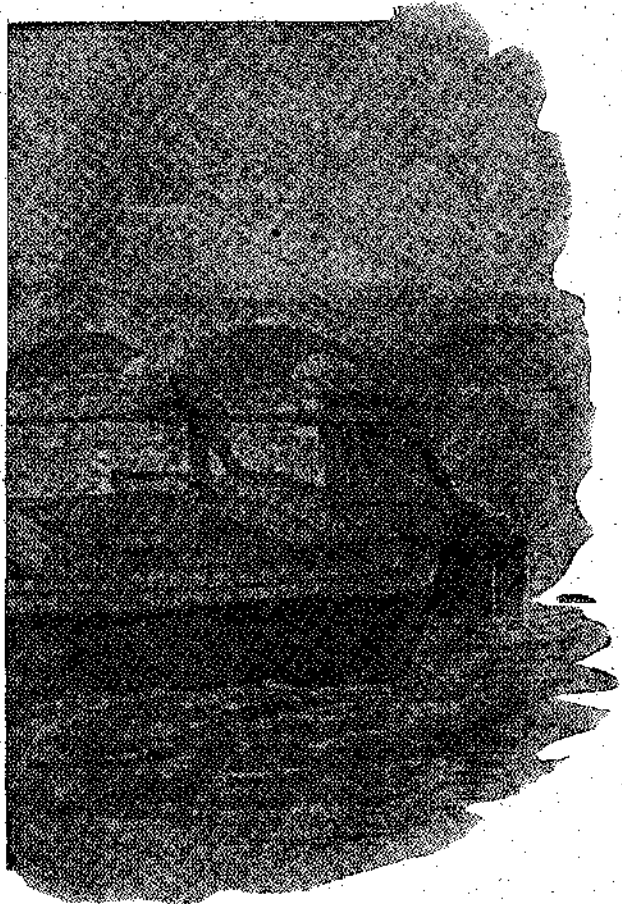
Μὲ τρεμάμενο χέρι τὰ νοιξε ὁ καπετάνιος, κι’ ἐπειδὴ δὲν ἦτανε πῶς δυνατὸς στὸ διάβασμα, ἀπ’ ὅσο ἦταν στοὺς λογαριασμοὺς εἶπε στὸ Γεώργιο:

— Διάβασέ μου τὸ ἐσοῦ.

Κι’ ὁ μικρὸς διάβασε χωρὶς καμμιά δυσκολία:

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΧΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ
Κύριον Λουδὼ (Θωμῶν) ἔμποροπλοίαρχον. Παρακαλεῖσθε ἕως προσέλθετε τὸ ταχύτερον, εἰς τὸ ἡμετερον Τμήμα.

— Αὐτὸ εἶν’ ὄλο;
— Αὐτό.

“Ὁ Γεώργιος ἀρπαξε τὸ τιμόνι...” (Σελ. 426, στ. β’.)

“Ὁ μπάρμπα Λουδὼ ἔλειψε ὅλη τὴν ἡμέρα, κι’ δταν γύρισε ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅλη του ἡ εὐθυμία εἶχε χαθεῖ. Ἦταν κακόκεφος καὶ, πρᾶγμα σπάνιο, λιγόλογος. Ἡ κυρά Λουδὼ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ γιατί, καὶ μιὰ στιγμή ποὺ ἔμειναν μόνοι, — τὰ παιδιὰ εἶχαν ἀνέβει ἀπάνω γιὰ νὰ παίξουν — τὸν ρώτησε:

— Τί τρέχει;

— Ἐχὼ σκοτοβρες.

— Ἐξ αἰτίας τῆς παραγγελίας; Ἡ τίποτ’ ἄλλο;

— Ὅχι, ἐξ αἰτίας τοῦ Γεώργιου.

Καὶ ἀρχισεν νὰ τῆς λέγῃ τί τοῦ εἶπαν στὴν ἀστυνομία.

— Ἐβρεις, αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ τὸ παράτησε στὸ δρόμο, δὲν ἦτανε μητέρα του.

— Μπᾶ!

— Τὸ εἶχε κλέψει.

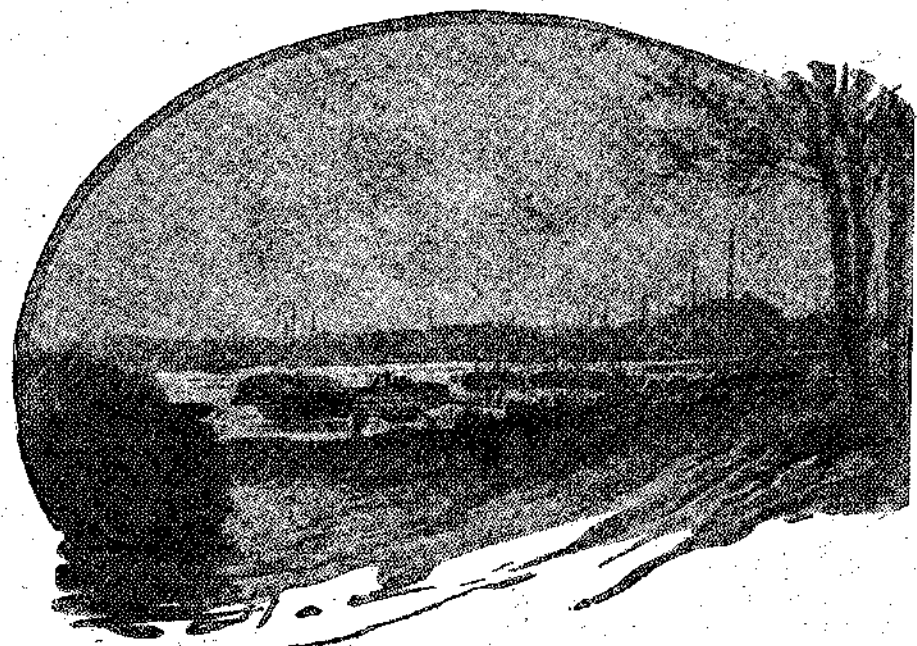
— Πὼς τὸ ξέρουν;

— Αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ ὁμολόγησε στὴν ἀστυνομία λίγο πρὶν πεθάνει.

— Τότε θὰ σοῦ εἶπαν καὶ τὸνομά του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

“Ἡ προκυμαία ἦτανε πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμος, (Σελ. 418, στ. α’.)

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό L. DE KERANY

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τι ὠραία συμπεριφορά! Τώρα κα ταλαβαίνω γιατί ἡ Θυμιούλα σὲ βρίσκει ἀξιαγάπητο. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη, νομίζω, νὰ τῆς διδάσκῃς γεωγραφία. Ἡ Μικρὴ Ἀγνωστὴ εἶχε ταξιδέψῃ ἀρκετὰ.

“Ὁ δεικνυγμὸς ἦταν πολὺ σκληρὸς. Ἡ Θυμιούλα ἔγινε κατκόκκινη. “Ὁ Φίλιππος ἀνορθώθηκε ὀργισμένος:

— Εἶσαι κακὴ, Σολάνζ!

Ἡ Σολάνζ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη καὶ πῆγε νὰ παίξῃ τὰ δάχτυλά της στὰ τζάμια. Ἐξῶ ἔβρεχε μὲ τ’ ἀσκή. “Ὁ ἀγέρας φυσοῦσε ὀρμητικὰ στὴν ἀμμουδιά. Ἦταν ἀδύνατο νὰ σκεφθῇ καὶ τὸν παρακίχρὸ περίπατο γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα.

Ἡ παρουσία τῆς Σολάνζ ἔκαμε νὰ ἐξαφανιστῇ ἡ χαρὰ ποὺ βασίλευε στὴ μικρὴ συντροφιά. Τὸ χάρτινο ἀνδρείκελλο, δεηγγημένο ἀπὸ τὸ Φίλιππο πάντα, διευθυνόταν κουρασμένο τώρα πρὸς τὸ Γριβραλτάρ.

— Μὴν κρατᾶτε κάκια στὴν ξαδέλφη σας, ψιθύρισε ὁ Θυμιούλα σ’ αὐτὴ τοῦ Ροζέ.

“Ἐκεῖνος πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο.

— Σολάνζ, θὰ προτιμοῦσες κανένα ἄλλο παιγνίδι;

Ἡ μικρὴ γάτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τὰ νόχια βγαλμένα ἔξω.

— Τί παιγνίδι; εἶπε. Κάνει ἄθλιον καιρὸ καὶ σεις οἱ τρεῖς σας δὲν εἶστε ἱκανοὶ νὰ χεγε μιὰ ἰδέα τῆς προκοπῆς.

— Ἐχὼ ἐγὼ μιὰ, ἀποκρίθηκε ἡ Θυμιούλα, μὰ δὲν ἔβρω νὰ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀδεια ἢ μὲς Βαρβάρρα.

Ἡ Σολάνζ σήκωσε τοὺς ὤμους της. Ἡ φράση: «θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀδεια» δὲν ὑπῆρχε μέσα στὸ δικὸ της τὸ λεξιλόγιο.

— Ποιὰ εἶναι ἡ ἰδέα σας;

— Νά! ἔμαθα ἀπ’ τοὺς ὑπέρτερες πὼς οἱ σιταποθήκες εἶναι γεμάτες ἀπὸ κιβώτια, καλάθια, σχοινιά, καὶ σκέφθηκα πὼς θὰ διασκεδάσαμε ἀρκετὰ νὰ παίξουμε τοὺς περιηγητῆς.

Ἡ Σολάνζ ἀνὰπῆθη ἀπὸ χαρὰ. “Ὅλη της ἡ δυσαρέσκεια χάθηκε μὲ μᾶς.

— Στὴ σιταποθήκη!.. φώναξε.

— Ὄχι, πρὸς τὸ ποῦμε τῆς μὲς Βαρβάρρας.

Ἡ Σολάνζ δὲν τῆς ἀποκρίθηκε, γιατί βρισκόταν κιόλας στὴ σκάλα. Τὰ ξαδέρφια της βίστασαν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν.

— Ἐμπρός, ταμπέληδες, ἐλάτε γρήγορα... Καὶ σὺ, Θυμιούλα!

— Δὲν μπορῶ νὰνεθῶ!

— Ἐλα λοιπόν! Ἀπὸ τοιγαρόχαρτο εἶσαι; Σὲ βεβαιώνω πὼς θὰ γιατρευοῦσιν πῶς γρήγορα, νὰ ἔβασες καὶ σὺ τὰ δυνάτῃ σου.

Καὶ ξαφνικὰ γύρισε πίσω, ἀρπαξε τὴ Θυμιούλα ἀπ’ τὴ μασχάλη καὶ τὴν ὑπο-

“Τῆς Θυμιούλας μοιάζει ἡ ὠραία κυρία τοῦ πορτραίτου!” (Σελ. 440, στ. β’.)

χρέωσε νὰ ἀνεβῇ δυὸ σκαλοπάτια. Ἀλλὰ ὁ πόνος ποὺ δοκίμασε ἦταν πολὺ δυνατὸς καὶ ἡ κόρη ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω σὲ νὰ ἐπρόκειτο νὰ λιποθυμήσῃ.

— Θὰ σὲ βαστάξουμε μεις, φώναξε ἡ Σολάνζ.

Καὶ, χωρὶς ν’ ἀκούσῃ τίς διαμαρτυρίες τοῦ θόμκός της, ἀνάγκασε τὸ Φίλιππο καὶ τὸ Ροζέ νὰ περάσουν τὰ χέρια τους σταυρωτὰ καὶ νὰ σχηματίσουν ἕνα εἶδος πρωτογόνου φαρείου ποὺ τὸ λέγε στὴ Βρετανία «χρυσὴ κούνια».

— Ἐγὼ θὰ σὲ κρατῶ ἀπὸ πίσω, τῆς ὑποσχέθηκε ἡ Σολάνζ.

Καὶ τὸ ἀνέδραμα ἀρχισε. Ἡ Θυμιού-

λα, σφηνωμένη ἀνάμεσα στοὺς ἀπροσκάλεστους κουβαλητῆς της, ἄφηνε νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἕνας μικρὸς ἀναστεναγμὸς. Τὰ δυὸ ἀγόρια ξεφυσούσαν καὶ βογγούσαν κάπου-κάπου, μὰ ἡ Σολάνζ ἦταν ἐνθουσιασμένη. Δὲν τῆς ἔλειπε πιά παρὰ νὰ προμηθευθῇ ἕνα μαστίγιο καὶ νὰ βάλῃ μπρὸς τοὺς σκλάβους της.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν στὸ ἀπάνω πάτωμα. “Ὁ παλιὸς ἰδιοκτήτης δὲν εἶχε φροντίσει ν’ ἀδειάσῃ τοὺς σιταβολῶνες του δταν ἔφευγε καὶ τοὺς εἶχε ἀφήσει γεμάτους ἀπὸ χίλια δυὸ ἀχρηστοπράγματα, ποὺ ἡ Θυμιούλα τ’ ἀπαρίθμησε μεμιάς καὶ ποὺ μπροστὰ τους οἱ τέσσερες περιηγητῆς ἔμειναν ἐκστατικοί.

Ἐδῶ πυραμίδες ἀπὸ κιβώτια, ἐκεῖ βουνὰ ἀπὸ καλάθια, καὶ παραπέρα ὑφάσματα ἀπὸ ἴστους ἀράχνης ριγμένα ἀνάμεσα στὰ δοκάρια.

— Ἀς ποῦμε πὼς εἴμαστε ναυαγοί, πρότεινε ὁ Φίλιππος. Πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ κολύβα.

Ἡ ἰδέα του φάνηκε πολὺ πετυχημένη. Ἡ Σολάνζ καὶ τὰ δυὸ ἀγόρια ἀρχισαν νὰ ζήτησαν τὰ ὀλικά, ἐνῶ ἡ Θυμιούλα, ποὺ ἦταν πολὺ κουρασμένη, ἀπέθηκε νὰ πῆσῃ σ’ ἕνα ρουλό ἀπὸ σχοινιά. “Υστερ ἀπὸ λίγα λεπτὰ σχετικῆς ἡσυχίας, ἀρχισαν ἀξαφνὰ οἱ φιλονεικίες:

- Εἶναι δική μου!
- Μωρὲ τί λές!
- Τὴν εἶδα πρῶτος!
- Τὴν εἶδα πρὶν ἀπὸ σένα!
- Δός μου τὴ σανίδα!
- Ποτὴ!
- Πίψ!
- Πάψ!

Ἡ μικρὴ γάτα εἶχε βγάλει ἔξω τὰ νόχια της. Ἡ Θυμιούλα ἀναστῆναζε. Νὰ πὼς τέλειωσε ὅλη ἡ χαρὰ!

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη της ἐκπληξη, ἀφοῦ ἔρριξαν δυὸ τρία καλάθια ὁ ἕνας στὸ κεφάλι τ’ ἄλλου, οἱ πολεμιστῆς σταμάτησαν μεμιάς μπροστὰ σὲ μιὰ ἀνακάλυψη τόσο ἀπροσδόκητη, ποὺ συμπληρώθηκαν ἀμέσως ἀπ’ τὴν κατὰπληξη καὶ φώναξαν ὅλοι μαζί:

— Ἐλάτε νὰ δεῖτε!..

Μιὰ ἀνακάλυψη

Ἡ Θυμιούλα καὶ ὁ Ροζέ, βοηθώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν σταματήσει οἱ σύντροφοί τους, καὶ ὁ Φίλιππος, ἀφοῦ τοὺς ἀφῆσε νὰ σκαρφαλώσουν ἕνα εἶδος ἀναβάθρου, ποὺ ἦταν καμωμένο ἀπὸ σανίδες

